

Nu este deosebire – Autor necunoscut

Cuvântul lui Dumnezeu atestă într-un pasaj o realitate care este greu de priceput pentru noi, oamenii. Pasajul sună așa: „Nu este nici unul care înțelege. ... Nu este nici unul care practică bunătatea, nu este *nici unul măcar*.” [Romani 3.11,12]. În același capitol din care sunt preluate aceste cuvinte, mai sunt afirmate și alte lucruri, pe care le înțelegem mai bine, de exemplu: „Nu este niciunul drept”, și încă multe altele de care este omul în stare. Că omul este capabil de mult rău, de aceasta nu se va îndoii niciun om sincer, la fel de puțin ca de faptul că nu există niciun om care duce o viață absolut dreaptă. Experiența zilnică dovedește din cale afară de mult că așa este. Dar „*niciunul* care înțelege; *niciunul* care practică bunătatea”? Într-adevăr, acesta pare un cuvânt dur.

Deci, este limpede că acest cuvânt trebuie înțeles într-un sens deosebit. Că există oameni care sunt „înțelegători” în sensul obișnuit, Cuvântul lui Dumnezeu nu contestă deloc aceasta. Astfel, de exemplu, Faptele apostolilor îl numește pe un anume proconsul roman, pe nume Sergius Paulus, „un om inteligent” (Faptele apostolilor 13.7). Iar despre Barnaba, însoțitorul temporar al lui Pavel, Scriptura vorbește chiar explicit ca despre „un om bun” (Faptele apostolilor 11.24). Pentru că Scriptura nu se poate contrazice, deoarece este insuflată de Dumnezeu, și deci o afirmație n-o anulează pe alta, trebuie să căutăm soluționarea contradicției aparente.

Această rezolvare nu este foarte dificilă în cazul de față. Tot conținutul din Romani 3 arată că în acest capitol, lucrurile menționate trebuie înțelese în mod absolut, cu alte cuvinte: capitolul arată cum judecă Dumnezeu potrivit dreptății și sfințeniei Sale. Dacă n-ar fi așa, atunci verdictul: „pentru că nu este deosebire” din versetul 22 n-ar fi nicidecum de înțeles. Oricine știe – și Scriptura o recunoaște -, *că există deosebiri între oameni*. Firește că nu mă gândesc aici la deosebiri exterioare: dacă este sărac sau bogat, om de rând sau om de seamă, slujitor sau stăpân, ci la deosebiri interioare. Astfel, există o mare deosebire între păcătoasa de notorietate publică din Luca 7 și respectabilul „învățător al lui Israel” din Ioan 3, între tâlharul condamnat pe drept la moarte pentru faptele sale rușinoase, care atârna pe cruce lângă Domnul, și un Saul din Tars, fariseul sever, curat din punct de vedere moral, care poate spune despre sine: „în privința dreptății care este în lege, fiind fără vină” [Filipeni 3.6]. Și cu toate acestea, *într-o privință* – și aceasta este ceea ce contează pentru autorul Epistolei către Romani – n-a existat și nu există *nicio* deosebire între oameni, adică în poziția pe care ei o ocupă în fața Dumnezeului sfânt. Aici este valabilă o *singură* sentință, care se potrivește tuturor oamenilor și această sentință este: „*Toți* au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu” [Romani 3.23]. Acest verdict este distrugător, deoarece nu admite nicio excepție și este definitiv. El îl exclude pentru totdeauna de la gloria lui Dumnezeu pe omul păcătos, adică *pe oricine* – căci toți sunt păcătoși, fără excepție. Verdictul pecetluiește soarta oamenilor, chiar și a unor asemenea oameni, care aici jos s-au străduit cinstiți, și-au făcut datoria, și-au câștigat un drept la stima și dragostea semenilor lor. Aceasta sună foarte dur și este absolut de înțeles, dacă oamenii care își concep viața serios nu au nicio înțelegere pentru modul de viață al unor creștini, care nu pot aduce în favoarea lor decât ceasul în care, potrivit declarației lor, L-au acceptat pe Domnul ca Mântuitor al lor și – nimic altceva. O, astfel de creștini sunt, în realitate, o rușine pentru mărturia creștină.

Și totuși, toată micimea de caracter a existenței noastre de creștini, și ce încă ar mai fi de citat, nu anulează faptul că nu există nicio deosebire, că „*toți* au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu”. Dar nici să nu se înșele nimeni, că în umbra vieții sale bune stau mândrie și egoism, și de asemenea, că sub vâlul frumos și bun poate să zacă o grămadă de lucruri urâte și rele. În această privință, oamenii se înșală adesea îngrozitor pe ei înșiși și pe alții.

De curând am citit despre un om foarte onorabil, care provenea dintr-o veche familie engleză. Tăria sa de caracter era lăudată de toți. El poseda stima și încrederea vecinilor săi și a tuturor celor care aveau de-a face cu el. Scutul onoarei sale era curat. Chiar dacă nu era tocmai generos, totuși, oricine mărturisea că își îndeplinea cinstit îndatoririle. Se străduia, de asemenea, să procedeze corect. Așa îmbătrânise și încărunțise.

Și odată a avut un vis ciudat.

Se dusesse la culcare deplin sănătos, la ora obișnuită. A visat că murise și se afla într-o sală mare cu o singură ușă. Deasupra ei erau scrise cu litere mari cuvintele: „Prin această ușă intră în cer oricine poate dovedi că și-a plătit toate datoriile.”

O, și-a spus el, aceasta este pentru mine. Niciun om nu-mi poate dovedi vreo datorie neplătită. N-am a mă teme nici de Dumnezeu, nici de vreun om. Deci, acum voi merge în cer.

„În clipa aceasta”, așa povestește el însuși, „ușa s-a deschis și a intrat un om arătând palid, uscățiv. El a venit spre mine și a spus:

„Vin ca să vă amintesc de plățirea datoriei dumneavoastră.”

„Cum așa?”, am întrebat eu, „doar nu vă cunosc deloc și nu v-am văzut niciodată. Cum să vă datorez ceva?”

Omul palid m-a privit liniștit și a continuat:

„Nu vă aduceți aminte că acum douăzeci de ani ați călătorit la oraș în trăsură dumneavoastră, într-o amiază toridă de vară. Un străin zăcea pe marginea drumului. Era sărac, obosit și bolnav și era în drum spre spitalul din orașul apropiat. Nu putea merge mai departe. Vă amintiți cum vă ruga stăruitor să-l luați cu dumneavoastră. Dar v-ați mânat caii și ați mers mai departe. Ei, acel străin sunt eu și-mi datorati acel drum – nu după legile lumii, dar după regulile Împărăției lui Dumnezeu. Sub numele dumneavoastră este notată această datorie în cartea lui Dumnezeu.”

Pe când vorbea omul astfel, m-am simțit ca și când s-ar fi aprins o lumină în sufletul meu. Am început să-mi privesc viața cu alți ochi. Dar înainte să pot să răspund, stătea un altul înaintea mea, în care am recunoscut un fost vecin. Și el a spus: „Vin să vă amintesc de plățirea datoriei dumneavoastră”.

„Dar eu nu vă sunt dator; eu am plătit întotdeauna la timp.”

„Știți că acum câțiva ani v-am vândut o vacă.”

„Desigur; dar am plătit-o.”

„Vă amintiți că atunci am avut o iarnă grea. Soția și copiii mei erau bolnavi. Iar eu eram șomer. Ca să scăpăm de foame, am vândut vaca. Îmi cunoșteati strâmtorarea. Dar v-ați folosit de ocazie și mi-ați oferit un preț mic, iar restul, împreună cu dobânzile de atunci încoace, stau în sarcina dumneavoastră în cartea lui Dumnezeu.”

Trebuia să-i dau dreptate omului. Conștiința mea mă convingea de vinovăție. Și ce am văzut apoi? În ușa deschisă pe jumătate se înghesuiau oameni care doreau să intre, ca să-mi prezinte cererile lor. A trebuit să le recunosc și nu vedeam nicio cale pentru a le plăti. Copleșit cu totul de rușine și regret, m-am prăbușit și mă băteam în piept cu strigătul: „Doamne, Dumnezeul meu, nu pot să-mi plătesc datoria. Oare nu există nicio cale de salvare? Dumnezeule milostiv, arată-mi cum pot satisface aceste cereri! O, arată-mi cum voi fi scăpat de marile mele datorii!”

În timp ce mă rugam astfel, inscripția de deasupra ușii s-a șters și am văzut un alt scris, care îmi lumina viu și limpede în ochi:

„Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curățește de orice păcat.” [1 Ioan 1.7].

„Da”, am exclamat eu, „aceasta este ceea ce-mi trebuie. Numai aceasta mă ajută. Laudă și mulțumire lui Dumnezeu!”

M-am trezit. Cât de bucuros am fost că îmi mai era dat un răgaz pe pământ, ca s-o apuc pe alt drum! Firește că drumul ducea prin adâncuri. Existau mărturisiri de cel mai amar fel. Trebuia să recunosc cât de nulă și de înșelătoare este aprecierea propriei cinste și a propriei dreptăți. Mi-a devenit limpede că nu pot să stau în picioare înaintea lui Dumnezeu, potrivit dreptății care este valabilă în ochii oamenilor, ci că în instanță se aplică numai criteriul dreptății divine. Ca cioburi mizere de sticlă stătea în fața mea edificiul mândru pe care mi-l construisem și cu care credeam că pot să stau în picioare înaintea lui Dumnezeu. Dar încă mai era timp să-mi construiesc viața pe temelia care nu poate fi zdruncinată. A trebuit să mă gândesc la o strofă de cântare, pe care evlavioasa mea bunică o compusese ca maximă călăuzitoare a vieții ei:

*Hristos și al Său sânge sunt fundamentul meu,
Prin care pot atinge realul bun mereu.
Nimic nu-i pentru mine de preț pe-acest pământ;
Ce-a dat Hristos devine bun de iubit și sfânt.*

Nimic nu-i pentru mine pe lume de dorit!

La această recunoaștere trebuie să ajungă omul ca să fie pregătit pentru lucrarea lui Hristos. *Lucrarea lui Hristos!* Nu crezi și tu, dragă cititorule, că Dumnezeu L-ar fi cruțat pe Fiul Său de cruce, cu toate spaimile sale inexprimabile, dacă fără ea ar fi fost realizabilă binecuvântarea omului, dorită de El? Și dacă acum Dumnezeu I-a spus Preaiubitului Său să meargă pe drumul acesta, dacă nu L-a cruțat de paharul amar, nu este aceasta atunci cea mai bună dovadă că omul este iremediabil pierdut și că tot ce face el, oricât de sinceră și de bună ar fi intenția, aceasta nu poate să-l împace cu Dumnezeu? Pe pământ, Dumnezeu poate să-l lase pe om în pace, poate să-l suporte. Dar pentru gloria Sa, în care vrea să-l introducă, omul rămâne nepotrivit, pentru că Dumnezeu este sfânt. El este „fericitul și singurul Stăpânitor, Împăratul împăraților și Domnul domnilor, El care singur are nemurirea, locuind într-o lumină de care nu te poți apropia, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea” (1 Timotei 6.15,16). „El găsește greșeli la îngerii Săi” (Iov 4.18); „cerurile nu sunt curate în ochii Săi” (Iov 15.15); El are „ochii prea curați ca să privească răul” (Habacuc 1.13). Cum ar putea înaintea Sa „să fie curat cel născut din femeie”? (Iov 25.4). Da, cine și-a făcut odată o impresie despre sfîntenia lui Dumnezeu, cine s-a văzut odată în lumina Sa infailibilă, acela nu se mai fâlește cu viața sa bună, cu înalta sa năzuință. Acela își acoperă fața cu ambele mâini și mărturisește: Cuvântul lui Dumnezeu spune adevărul. Nu este nicio deosebire. Eu sunt un păcătos și dacă nu mă ajută Dumnezeu Însuși, atunci sunt pierdut.

Mai este necesar să spunem că Dumnezeu este pregătit să-l ajute pe păcătosul care își recunoaște starea pierdută? Oare nu este mesajul de la cruce suficient de cunoscut, acea veste despre Dumnezeu care atât de mult a iubit lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă? [Ioan 3.16]. Cine acceptă sentința lui Dumnezeu despre sine, pentru acela ușa stă deschisă, pentru acela, brațele Tatălui sunt deschise și chemarea Sa este: Vino! Domnul Isus Însuși a spus: „Pe cel care vine la Mine, nicidecum nu-l voi scoate afară” și cuvântul Său, care invită, sună solemn și mângâietor în același timp: „Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.” (Ioan 6.37; 5.24).